

Robert Louis Stevenson

Sarı Boya

Çeviren: Yiğit Değer Bengi

Bir zamanlar şehrin birinde sarı boya satan bir hekim yaşardı. Bu boyanın öyle bir kerameti vardı ki tepeden turnağa bununla boyanan kişi, artık ömrü boyunca tüm hayatı tehlikelerinden, insan ruhunu kemiren bütün günahlardan ve ölümden muaf tutulmuş demektir. En azından hekim, boyanın prospektüsünde böyle söylüyordu ve şehirdeki herkes de aynı fikirdeydi; artık insanlar için bir an önce kendilerini adamakıllı boyatmaktan daha öncelikli, başkalarınınsa boyandığını görmekten daha haz verici bir şey kalmamıştı. Aynı şehirde iyi bir aileden gelen, ama aynı zamanda oldukça kayıtsız bir hayat süren genç bir de adam yaşardı. Delikanlı, erkeklığe yeni adım atmıştı, ama henüz boyayla ilgili bir girişimde bulunmamıştı: “Yarımdan tezi yok,” diyor, ama yarın geldiğinde işi ertelemeye devam ediyordu. Bu tavrı belki de ölene kadar sürdürebilirdi; ta ki vücudunda bir damla boya bulunmayan neredeyse yaşıtı, kendi kafasından yakın bir arkadaşı caddede yürürken aniden bir su arabasının altında kalarak en verimli çağında bu dünyadan göçene kadar. Bu durum bizim delikanlıyı öylesine derinden sarsmıştı ki o zamana dek asla görülmedik bir şiddetle boyanma isteği duymaya başladı; böylece hemen o akşam, tüm ailesinin de huzurunda olmak üzere, uygun bir müzik ve yüksek sesli kendi ağlamalarının da eşliğinde üç kat boyandıktan sonra en üste de bir katman vernik atıldı. Hekim (ki kendisi dahi gözyaşlarına boğulmuştu), o zamana kadar kimseyi hiç bu denli tastamam boyamamış olduğunu belirtti.

Bu olaydan iki ay sonra genç adam sedyeye hekimin evine getirildi.

“Bu da ne demek oluyor?” diye bağırdı genç adam, kapı açılır açılmaz. “Bütün hayatı tehlikelerden muaf olacaktım hani; bak aynı su arabası beni de ezdi ve bacağımlı kırıldı.”

“Olur şey değil!” dedi hekim. “Ne kadar üzücü. Ama görüyorum ki boyamın ne işe yaradığını açıklamam gerekiyor. Başına gelebilecek onca kötü şeyin yanında kırık bir kemiğin lafi mi olur? Ayrıca bu kaza kesinlikle benim boyamın koruma kapsamına girmeyen türdendir.

Ancak günah, benim genç arkadaşım, akıllı olan her adamın korkması gereken tek felakettir; seni boyamakla asıl koruduğum şey günahdır; bir gün gelir de aklın günaha çelinirse, bana gel de boyamın işe yarayıp yaramadığını o zaman konuşalım.”

“Ah!” dedi genç adam, “Ben bunu düşünmemiştim ve aslında biraz hayal kırıklığına da uğradım hani. Ama bunun iyiliğim için olduğuna hiç şüphem yok; ve bu arada eğer şu kırık bacağıma da yoluna koyarsanız size minnettar olacağım.”

“Bu, beni hiç ilgilendirmez,” dedi hekim; “ama yanındakiler seni köşedeki cerraha kadar taşıyacak olurlarsa eminim o seninle ilgilenecektir.”

Üç yıl kadar sonra genç adam büyük bir endişeyle yine hekimin evine daldı. “Bu da ne demek oluyor?” diye bağırdı. “İnsan ruhunu kemiren tüm günahlardan muaf olacaktım hani; daha yeni, kalpazanlık ettim, kundakçılık yaptım ve cinayet işledim.”

“Olur şey değil!” dedi hekim. “Ne kadar ciddi bir durum. Hemen soyununuz.” Genç adam soyunur soyunmaz hekim onu tepeden turnağa muayene etti. “Hayır,” diye bağırdı, gayet ferahlanmış olarak, “küçük bir parçası bile dökülmemiş. Neşelen bakalım, benim genç arkadaşım, boyan yeni gibi.”

“Hey büyük Allahım,” diye bağırdı genç adam, “o zaman ne işe yarıyor ki bu boya?”

“Neden böyle dediniz?” diye sordu hekim, “Görüyorum ki boyamın ne işe yaradığını açıklamam gerekiyor. Boya, insanı günah işlemekten tam olarak alıkoymaz; onun yerine günahın acı verici sonuçlarının etkisini azaltır. Bu dünyadan çok diğer dünya hayatı için iyidir; boya, yaşama karşı geliştirilmiş değildir; kısaca söylemek gerekirse, seni asıl koruduğum şey olan ölme karşı geliştirilmiştir. Bir gün gelir de ölecek olursan, bana gel de boyamın işe yarayıp yaramadığını o zaman konuşalım.”

“Ah!” dedi genç adam, “Ben bunu düşünmemiştim ve aslında biraz hayal kırıklığına da uğradım hani. Ama bunun benim iyiliğim için olduğuna hiç şüphem yok; bu arada, başlarına çeşitli felaketler getirdiğim o masum kişileri yoluna koyarsanız size minnettar kalacağım.”

“Bu, beni hiç ilgilendirmez,” dedi hekim; “ama şu köşedeki karakola kadar gidip teslim olursan eminim onlar seninle ilgilenecektir.”

Bundan altı hafta sonra hekim şehrin cezaevine çağırıldı.

“Bu da ne demek oluyor?” diye bağırdı genç adam. “Sizin şu boyanız tarafından kelimenin tam anlamıyla lanetlenmiş durumdayım; bacağıma kırdım, işlenecek tüm suçları işledim ve yarın asılıyorum; ve bu arada da kelimelere sığdıramayacağım kadar büyük bir korku içinde kıvrılmaktayım.”

“Olur şey değil!” dedi hekim. “Ne kadar şaşırtıcı. Şey, boyanmasaydın belki de çok daha fazla korkuyor olacaktın.”